

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Mă fac cu dor cuvânt între cer și pământ, că a tăcut o vreme cuvântul Meu, și plânge văzduhul după glasul Meu, și s-a învățat toată facerea să se hrănească din cuvântul Meu cel din zilele acestea, și toate Mă au de Stăpân al lor și Îmi slujesc cu credincioșie, dar mai mult decât toate acestea ar fi să Mă aibă omul de Stăpân. El însă nu s-a deprins să-i fie Dumnezeu Stăpân și de aceea nu-L primește și nu-L așteaptă prin cei trimiși de Dumnezeu la el.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot, iar Duhul Sfânt este Duhul Tatălui și Duhul Meu, și în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt botez în cuvântul Meu cerul și pământul și toată facerea și stau de vorbă cu omul, căci omul nu s-a deprins încă să-i fie Dumnezeu Stăpân pe pământ, căci vrea el să fie stăpân, și s-a învățat să-l slujească Dumnezeu pe el, iar el pe Dumnezeu nu.

Sunt Domnul și-Mi întăresc porțile ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi, căci dacă Mă fac cuvânt, el se întocmește carte, și se miră omul îngâmfat de cartea Mea cea de azi și e atât de îngâmfat, săracul, de zice că nu sunt Eu cartea aceasta și că Eu până la înălțarea Mea la Tatăl am lăsat carte. Dar de la începutul făpturii și până la cuvântul pe care l-am rostit în ziua înălțării, cum de-am putut Eu grăi și lăsa carte prin servii Mei ca să fie ea pe pământ apoi?

O, Mă stăpânește cu obraznicie omul și pune oprire cuvântului Meu de azi și se face stăpân peste Dumnezeu și peste pământ și peste cuvântul facerii a toate, căci Eu sunt mereu, mereu Dumnezeu Făcătorul a toate câte sunt și vor fi, și pe toate le lucrez cu cuvântul. O, nu Mă împiedic Eu în om și în îngâmfarea lui cea până la scaunul lui Dumnezeu, dar Mă doare de la el și de la încăpățânarea lui, căci Eu îi trimit cuvânt de împlinit, dar el se ascunde pe pământ ca să nu ia parte la cuvântul Meu și să-l lucreze, și dacă el nu vrea să asculte, se supără pe el facerea Mea, stihiiile, care Mă ascultă și suspină de durerea Mea cea de la om și se ridică împotriva omului slugile Mele.

O, neam român, te-am învățat, tată, aparte și ți-am spus să Mă ascuți, ca să-ți fie ție bine pe pământ. Vezi ce pățești dacă nu Mă ascuți, dacă nu-L crezi pe Dumnezeu, Care vine la tine cuvânt prin servii Săi? Vezi, tată, ce durere îți atragi dacă nu-L lași pe Stăpânul Dumnezeu să te cerceteze și să-ți spună ce să faci, după ce El vede mersul tău și neascultarea ta? O, ți-a înecat apa munca și strânsura ta și ești mâhnit, fiu român, pentru pierderile pe care le suferi. De șapte mii de ani învăț omul prin servii Mei cum să trăiască pe pământ ca să-i fie lui bine, și nu ascultă omul de Dumnezeu, nu s-a deprins omul să-i fie Dumnezeu Stăpân, dar tot Domnul e Stăpânul, și vezi că așa este și că tu n-ai putere când El grăiește cu tine prin glasul și prin lucrarea stihiiilor dacă tu nu te deprinzi să ascuți prin cuvântul Lui de peste tine.

Ți-am trimis carte scrisă și M-am folosit de servii Mei, care aud din gura Mea cuvântul peste om, și te-am învățat, neam român, cum să faci tu voia Mea înaintea Mea pentru soarta ta cu Mine pe pământ, dar îngâmfarea ta de a nu te apleca învățaturii lui Dumnezeu, te costă, tată, și îți aduce durere. Am pus pe poporul cuvântului Meu din mijlocul tău să ridice mânuțele sus la Mine și să-Mi ceară să pun ploaia în cămarile ei, căci te-am lovit cu vărsare de ape, țara Mea cea de azi, dar Eu ți-am spus că intri la suferință dacă nu Mă ascuți. Grăiesc ție în zi de sărbătoare a botezătorului Meu Ioan, dar tu nu mai știi la locul lor serbările sfinților, că a venit omul păgân, și tu l-ai ascultat și ai strămutat de la locul lor din calendar serbările sfinților Mei, și sunt supărați sfinții, tată, căci tu te duci la lucrul tău în sărbătorile sfinților Mei. O, nici o țară, nici un neam ortodox n-a fost atât de lovit cât tine de vrăjmașul sărbătorilor sfinților Mei. Tu ai fost rănită de tot, și nu mai ai slujitori adevărați ai bisericii peste tine, căci sunt toți vopsiți cu roșu și-Mi sunt vrăjmași și nu-ți pot fi ție binefăcători vrăjmașii Mei și ai sfinților Mei. Am lăsat din bătrâni, din

vremi străvechi zile pioase de rugăciune și de închinare Domnului, și tu nu vrei să calci pe urmele străbunilor tăi cei sfinți și plini de frică de Dumnezeu pe pământ. O, ei nu lucrau timp de nouă săptămâni după învierea Mea zilele de marți și de joi în grădini și nu-și spălau hăinuțele și așternuturile și nu și le coseau și nu băteau cuie și nu loveau cu mâna sau cu unea în zilele acestea, și era binecuvântare pe pământ dragostea lor de Dumnezeu și erau ocrotiți de trăsnete și de fulgere și de vărsarea apelor și de grindină, ei și semănăturile lor și toată munca lor. Iată, nu crede omul pe cele ținute de sfinți și de părinți zile de mijlocire la Domnul pentru ajutor și ocrotire din cer peste cele ale lui, și dacă nu crede, ajunge să vadă că nu câștigă nimic dacă nu crede, ci, din contra, pierde tot ce agonisește, și se pierde și pe sine cel ce nu ascultă, și iată, grăiesc cu tine, neam român, în zi de sărbătoare de sfinți, când tu, tată, lucrezi lucrul tău, după predania omului păgân, în loc să ții sărbătoarea sfântului Meu. Ți-am dat ajutor și ți-am trimis veste să primești sfatul Meu și să așezi la loc înapoi sărbătorile sfinților Mei și să nu talmăcești tu omenește cum socotește omul timpul și zilele, și să te uiți cât de mult aduci tu bătaie peste pământ cu îngâmfarea ta, cu rătăcirea ta de la datinile sfinte, pe care dai să le lepezi rând pe rând, dar aceasta îți atrage suferință, tată. O, rău îți este ție să nu crezi de la Dumnezeu și să te iei după omul păgân, care-ți schimbă pașii și credința și datinile sfinte! Iată suferi, și Mi-e milă de tine și Mă doare că nu Mă ascuți, și te doare și pe tine neascultarea ta, și-ți grăiesc ca un tată și te îmbiu să crezi și să Mă primești, că nu voiesc să piară moștenirea ta.

Mă îndrept cu cuvântul spre porțile tale, neam român, și spre cei ce-și zic păstori ai tăi, și grăiesc lor despre durerea ta cea de la neveghea ta pentru Dumnezeu, și le spun lor așa:

Dacă voi, cei ce stați la porți, nu veți lua cuvântul lui Dumnezeu de peste voi ca să-l împliniți peste acest neam și peste voi, și dacă voi, cei ce stați în nume de păstori peste sufletul neamului român, nu vă veți smeri înaintea cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi ca să-l faceți împlinit peste voi și peste acest neam, Eu, Domnul, nu pot să-Mi trag în teacă sabia mâniei Mele pentru cei ce nu ascultă de Dumnezeu pe pământ. O, învățați de la Mine să ocrotiți pământul și omul de pe el dacă stați în frunte, dar nu să atrageți bătaie peste pământ pentru nelegiuirile de pe el prin neascultarea omului! Sculați-vă și spuneți nu desfrânării de peste fiii neamului român și n-o legiferați voi, căci stați pe trupuri de sfinți mulți cu picioarele voastre și aceștia strigă din pământ la Mine pentru acest neam, pentru urmașii lor! Sculați-vă și spuneți nu lucrării anti-christe, care se zbate din ascuns să robească și să rățească sufletul neamului român! Citiți în Scripturi ce vrea să facă antichrist și oamenii lui de pe pământ, și nu vă mai îndatorați străinilor cei fără Dumnezeu peste viața lor, că vă vindeți sufletele, care sunt mai de preț decât trupurile voastre, căci am spus acum două mii de ani: *«Nu se vând, oare, două vrăbii pe un ban? Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii»*. O, voi sunteți mai de preț decât multe suflete care se vând satanei pentru bani. Nu vă vindeți sufletele! Iubiți sărăcia și puținul din toate, așa v-am învățat pentru vreme grea. Lăsați luxul și plăcerile trecătoare, care vă vatămă sufletul și trupul și duhul, iar Eu, Domnul, voi purta grijă de voi în chip sfânt! Învățați norodul să nu mănânce mâncare de dulce în zilele de luni, miercuri și vineri, căci sunt scrise zile de post pentru binele omului pe pământ și ca jertfă pentru iertarea păcatelor, ca să nu rămâneți cu păcatele scrise la Dumnezeu, și dați de la voi mâncarea de carne, că boli înfricoșătoare vin pe pământ prin carnea mâncată de om, ființe ucise pentru hrana omului, când Eu i-am spus la început: *«Să nu ucizi, omule!»*.

Voi privi peste voi și voi vedea dacă veți alege viața sau moartea și voi lucra apoi. Dacă veți alege viața cuvântului Meu cu voi, veți atrage vouă binecuvântările toate, iar dacă moartea cea de la neascultare veți alege, Eu Mă voi lupta cu moartea și o voi birui și voi lupta Eu pentru sufletele voastre, căci sunt Păstor cu milă, Păstor neplătit, și în dar Mă dau și dau. Amin.

O, nu trebuie să-i dau Eu omului mură'n gură ca să poată să Mă creadă și să Mă primească și să Mă urmeze. O, nu așa se face credința. Inima este cea care cunoaște pe Dumnezeu în cer și în ea apoi. Iubire mare am pentru om, și voiesc să i-o dau toată și voiesc să vrea și el să i-o dau, căci sunt necăjit că n-am cui să i-o dau. Se sminteau întru Mine mulți în vremea Mea pe pământ

acum două mii de ani, și din ei s-au sculat și au pecetluit cu numele lor răstignirea Mea, căci erau nemulțumiți de Mine și de dreptatea Mea, care era împotriva nedreptăților lor, și apoi ei mărturiseau împotriva Mea ca să-și acopere păcatele lor.

O, neam român, necredința în Dumnezeu vine de la păcat, tată. O, adu-ți aminte de străbunii tăi, căci ei erau săraci, fericiți de săraci de cele ce ai tu azi pe pământ, căci nu aveau case mari și multe pentru acoperământ lor ca să le ocupe inima din ei și grijile cele pentru suflet. Ei Îl iubeau pe Dumnezeu și iubeau sărăcia și neagoniseala și se temeau de Domnul și de păcatul lăcomiei și al mândriei, și aveau căsuța scundă și smerită, iar când se spălau în covățică, lăsau șervetul să cadă peste icoane, căci se sfiau de Dumnezeu și de sfinți ca să le vadă trupul dezbrăcat, dar azi stau dezbrăcați și în biserici urmașii lor și iubesc desfrânarea până și pe stradă și n-au rușine nici cei mici, nici cei mari și își îngăduie unii altora lipsa de sfială și de grijă împotriva desfrânării.

O, împacă-te cu Dumnezeu, neam român! Ia-L de Stăpân al tău, ca să nu-ți fie ție rău pe pământ! Întrebă-L pentru soarta ta și ascultă-I povața, că are pe vatra ta albia cuvântului Său din vremea aceasta și grăiește cu tine ca un tată bun și plin de grijă pentru viața ta!

Voi, cei de la porți, nu întoarceți spatele înspre cuvântul Meu de peste voi, iar voi, cei ce stați în nume de păstori peste neamul român, nu fiți necredincioși cuvântului Meu, care vă îndeamnă să fiți sfinți și credincioși venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp! O, așa cum am grăit prin vasele purtătoare de Dumnezeu până în vremea întrupării Mele, de am lăsat pe pământ cuvântul Meu, care s-a făcut carte și care s-a adevărit întru Mine tot, o, tot așa grăiesc și azi, căci am puterea toată în cer și pe pământ dată de Tatăl Meu spre folosul oamenilor. Iubiți pe pământ iubirea Mea în om și între om și om! Treziți duhul rugăciunii cea pentru zilele acestea, căci zilele sunt grele, iar duhul lui antichrist dă să cuprindă în duhul lui și acest neam, pe care Eu, Domnul, l-am ales Mie! Vă voi cere socoteală dacă nu veți păstra viața acestui neam, viața cu Dumnezeu din zi în zi mai mult, spre nimicirea lucrării satanice de pe pământ, căci neamul român are alegere aparte între neamuri, iar cei ce nu cred aceasta, vor lua plată cu cei necredincioși cuvântului Meu, care descoperă planurile Domnului, așa cum în toată vremea s-a lucrat pe pământ. O, deschideți cuvântului Meu și cercetați istoria lui cea din zilele acestea, ca să nu vină dureri pentru necredință! Împliniți voia Mea și scoateți din rădăcină buruienile toate, ca să fie numai iarbă curată pentru turma Mea! O, nu fiți îngâmfați față în față cu Dumnezeu, căci voi sunteți oameni, și Dumnezeu e Dumnezeu! Primiți slava Mea de peste voi, primiți cuvântul Meu și dați-i viață peste voi și între voi și hrăniți-vă cu învățătura Mea cea sfântă, căci sfinții vor judeca lumea, precum este scris, și nu lumea pe ei, așa cum azi se vede pe pământ această durere, care ajunge la scaunul Domnului spre judecata acestui păcat.

Am între voi pe martorul Meu prin care am binecuvântat trâmbițarea cuvântului Meu peste pământ și lucrarea poporului cuvântului Meu. O, nu-l mai oropsiți, nu-l mai strâmtorați pe cel ce a mărturisit de la Mine, ci iubiți ființa lui duiosă după Dumnezeu și ridicați-l spre rugăciune din partea Mea pentru neamul român, căci el este plăcutul Meu! Iubiți-vă ca frații aceluiași tată și căutați să știți ai cărui fii sunteți și nu vă răzbunați unii pe alții, ci iubiți-vă ca fiii lui Dumnezeu! Deprindeți-vă să-L aveți pe Domnul Stăpân peste voi, căci omul s-a deprins să nu Mă aibă de Stăpân al lui! O, despietriți-vă inimile și fiți credincioși, căci Eu, Domnul, am de la Tatăl lucru mult pe pământ, lucru cu slavă multă din mijlocul neamului român! Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, nu a omului voiesc să fie pe pământ, iar omul voiesc să-Mi fie Mie fiu. Amin.

Acum pecetluiesc cu numele Meu cartea Mea spre voi, căci putere am să grăiesc și să Mă fac carte pe pământ. Pace vouă! Eu, Domnul Iisus Hristos, sfârșesc cuvântul Meu de azi spre voi în zi de sărbătoare a proorocului și botezătorului Meu Ioan. Amin, amin zic vouă, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul neamului român și fac voia Tatălui Meu, Care Mă trimite să cuvintez pe pământ. Amin, amin, amin.

Și apoi spre sfârșitul zilei voi grăi cu tine, popor al cuvântului Meu, că n-ai mai avut o vreme grăirea Mea cu tine. Te-am scos din lume, tată, ca să am Eu grijă de tine, căci în lume te-

ar prinde diavolul cu momelile lui și te-ar încânta cu banul, așa cum păștește tot omul. Eu însă te-am ocrotit și-ți fac ocrotire, ca să nu pui tu mâna pe bani și ca să fii curat prin ascultare și ca să-ți port Eu de grijă după orânduiala Mea cea binecuvântată de peste tine, iar tu să fii copilul Meu cel ocrotit, cel lucrător tainelor Mele cu tine pentru cei de pe pământ, care nu sunt deprinși să-L aibă pe Dumnezeu de Stăpân al lor. O, Mi-e dor să-ți grăiesc, tată, Mi-e dor, poporul Meu, și dor Îmi e să te văd însuflețit și cu tot cuvântul Meu pe buze între frate și frate și cu trăire de Duh Sfânt înaintea Mea, ca să stau Eu la masă cu tine și să mănânce sfinții cu tine, și tu cu ei din masa cuvântului Meu, cu care cobor la tine ca să Mă îngrijesc din cer și de pe pământ de viața ta. O, pace ție! Am grăit în ziua aceasta neamului român și celor de la porți și celor ce stau păstori ai acestui neam, și fericiți vor fi ei dacă Mă vor asculta, spre binecuvântare prin cuvântul Meu peste acest neam, pentru care Eu te-am așezat înaintea Mea, fiule. Voi grăi ție în ziua aceasta cuvântul Meu de dor și de jale și de veghe apoi și de nădejde că Eu voi fi biruitor cu tine, și tot așa și tu să-ți ții nădejdea și să lucrezi pentru ea, ca să vină spre împlinire cele nădăjduite și așteptate să fie, căci sunt scrise în Scripturi să fie și să se facă, iar tu să stai în lucru cu Mine, căci fără de cuvânt rostit de Dumnezeu, Eu nu pot să le fac pe cele ce vor fi.

Binecuvântată să fie ziua de serbare a proorocului și botezătorului Meu Ioan și să dea rod însutit cuvântul Meu cel de azi, rostit de Mine, Domnul, în mijlocul tău prin glasul Meu de peste tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Gătesc acum masă de cuvânt între Mine și tine, poporul Meu. Mă prefac cu prefacere sfântă trup și cuvânt pe masa ta, după cum am pus Eu orânduiala Mea între Mine și tine, și nu se suie la mintea omului taina aceasta a Mea cuvânt în mijlocul tău, iar cei fără de minte din cer se încumetă chiar să ia în răs taina prefacerii Mele cuvânt între Mine și tine, ascunsă în veacuri până și de îngeri, ca să pot să vin Eu cu ea acuma pe pământ, și este scrisă în Scripturi taina aceasta când cerul se deschide, iar Eu pe cal alb sunt numit Credincios și Adevărat, judecând întru dreptate și având nume scris, pe care nimeni nu-l știe decât numai Eu, și se cheamă numele Meu Cuvântul lui Dumnezeu, și Mă urmează oștirile din cer pe cai albi și în haine albe, și din gura Mea iese cuvântul ca sabia ca să lovească neamurile și ca să păstorească pe cei plăcuți ai Mei, iar pe coapsa Mea și pe haina Mea stă scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor, și satana vede și se înspăimântă și face valuri cu mare răutate, că vede cum vine pe pământ vremea judecății și cuvântul Meu întru dreptate, și nimeni nu știe decât numai Eu taina cuvântului Meu când el se face pe masa Mea cu tine, poporul Meu.

O, nu trebuie să-i dau Eu nimănui mură'n gură ca să poată să Mă creadă și să Mă primească și să Mă urmeze când Eu stau cuvânt între Mine și om. Eu vin pe pământ cuvânt pentru că așa este scris să vin, iar cine se smintește și se întreabă și își răspunde cum vrea el despre taina aceasta, facă așa cum vrea el cu el, căci tainele Mele nu sunt pentru oricine ca să le priceapă sau să le creadă. Ca și azi, și acum două mii de ani cei nemulțumiți de Mine gândeau și grăiau în fel și chip și Mă lepădau pentru că nu înțelegeau, și numai cei ce aveau minte ca să priceapă cu ea, numai aceia înțelegeau ceea ce Dumnezeu lucra și grăia. Taina coborârii cuvântului Meu e bine pecetluită în taină, și se leapădă de ea cei ce nu înțeleg, iar cei nemulțumiți lângă ea, tot așa s-au lepădat ei de Mine și de voi, și nu altfel, și iată, nemulțumitul nu rămâne cu nimic, decât cu inimă grea. Nu că sunt ei buni, și voi răi, nu de aceea s-au lepădat ei de Mine și de voi, ci pentru că au fost nemulțumiți, căci se credeau buni și meritoși și se credeau că le sunt dator. O, dator Îmi este omul Mie, și nu Eu lui, dar cine să înțeleagă această dreptate?

Le-am spus tuturor celor ce au cunoscut cuvântul coborârii Mele: *«Mușcați-vă limba ca să nu faceți cu ea vorbire de rău peste lucrul Meu cel de azi și peste cei care-Mi poartă venirea»*, dar dacă ei au uitat că le-am spus așa, au călcat peste ce le-am spus din vreme să nu facă.

Am primit în staulul Meu cel pus deoparte, l-am primit pe cel ce a bătut ca să-i deschid și să-l primesc și să-l miluiesc cu iertare și cu mântuire apoi, și iată acum vorba care spune: „*Pe cine nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești*“. O, necredința vine de la păcat, nu de la sminteală cum dau să zică cei ce pleacă de sub acoperământul Meu. Aduc acum aminte de arhiereul de Târgoviște, care a căzut în luptă cu Mine și cu poporul Meu, căci s-a luptat șapte ani împotriva venirii Mele de azi cuvânt pe pământ, și apoi a căzut. El se acoperea cu necredința, dar păcatul invidiei era cel ce îi conducea lui pașii cei răzvrățiți, și așa a hulit el lucrarea Mea, și a plătit usturător pe pământ apoi.

O, rău e de omul care Mă află în acest cuvânt și pleacă apoi de lângă Mine și de lângă poporul Meu cel pus deoparte! Cine pleacă de lângă izvorul Meu, de lângă poporul Meu, acela își pierde harul, își pierde credința. Credința poporului Meu este locul de unde Eu țâșnesc cu izvorul Meu de cuvânt, iar poporul Meu este plin de har, plin de credință, și cine pleacă de lângă el, își pierde harul de ucenic. Când era aproape lângă ucenicii Mei încercarea credinței lor, după ce Eu le-am spus că toți se vor sminti întru Mine în noaptea aceea de încercare, Iuda a plecat dintre ucenici și a pierdut harul de ucenic dacă a plecat. Încă de când a început să Mă urască din pricina invidiei pe ceilalți ucenici, el și-a pierdut harul de ucenic, iar din această pildă rea n-au învățat toți creștinii Mei ca să nu cadă ei în acest păcat, iar cine n-a învățat, a plecat dintre frați, căci numai cei ce au făcut în ascuns îndoieli și clătinări prin unire cu cei îndoielnici, cu cei clevetitori și defăimători de frați, numai aceia s-au tras din bărcuța salvării, și au pățit aceștia ca ucenicul care și-a pierdut botezul numai pentru că a ascultat vorbire împotriva lui Dumnezeu. O, așa au pățit și aceștia care au ascultat de duhul răzvrătirii și al judecării de frate. Au luat de pe masa Mea și au mâncat, și apoi au plecat, că nu și-au dat seama ce au luat, și așa pățește cel ce se iubește pe sine lângă Dumnezeu, și își merită soarta unul ca acela, și, iubindu-și sufletul, și-l pierde, precum este scris, căci cine caută greșalele fratelui său și nu pe ale sale, vede apoi cu ce rămâne, căci scris este: «*Dacă dragoste nu ai, nimic nu ești*». Când nu ai dragoste și dovedești că nu ai, poți să-ți dai trupul spre ardere, și inima la fel, și poți să faci orice ispravă care să te încante că ești cu Dumnezeu, dar nimic nu ești când dovedești Domnului și omului că nu ai dragoste, căci dragostea nu este ea oricum când omul o lucrează pe ea cu toată fața ei cea în Scripturi zugrăvită.

O, poporul Meu, omul trebuie să iubească dojana și s-o aștepte pe ea, ca să poată el să fie fiul lui Dumnezeu, căci vai celor fără de dojană peste ei, că aceia nu sunt fii și nu au intrat la facerea de fiu! O, nu are dragoste cel ce nu iubește dojana, nu are. Poate să spună el cât vrea că are, dar nu are dragoste unul ca acela, nu s-a dat lui Dumnezeu, căci cine se dă lui Dumnezeu și cine stă lângă El apoi, acela stă lângă facerea lui cea de la Dumnezeu, și aceasta trebuie să înțeleagă cel ce voiește să se facă fiu al lui Dumnezeu prin cuvântul Meu cel de azi peste un popor. Orice părinte își învață copilul și îl deprinde să asculte, iar când nu învață și nu ascultă, îl dojenește, îl supune sub ascultare și se luptă așa pentru binele copilului său.

O, îi trebuie dragoste celui ce vine să se facă fiu al lui Dumnezeu, stând el lângă lucrarea facerii cea de la Mine. Celor ce Mă află în acest cuvânt și cred în Mine, Eu le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, iar puterea aceasta înseamnă ascultare, sfințenie pentru ascultare, dojană pentru greșeală și toată lucrarea facerii omului în toată vremea lui cu Mine. Mai mare iubire ca aceasta nu este pe cale cu Domnul pentru cel ce vine să se nască din Dumnezeu, căci Eu am fost ascultător Tatălui întru toate, până la suferința cea deplină a unui fiu supus, care nu-și deschide gura sa înaintea celor ce sunt trimise pentru el până la biruința cea mare, până la înviere, și așa am fost și sunt Eu pildă de fiu al ascultării pentru cei ce vin spre Mine să se facă fii ai lui Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, te învăț să fii credincios lucrării facerii, tată, lucrare prin care trec fiii lui Dumnezeu, și ea prin ei când vor să rămână fii, căci oala nu-i dă olarului peste mână când o lucrează și nu-i spune cum s-o lucreze. Învățătura Mea este tot un dor, și este tot o jale dorul Meu,

că Mă ustură dorul după fii împliniți, pe care să-i văd că știu ce vor când dau să se alipească cu Mine prin cuvântul Meu cel plin de dor după om. Veghez mult pentru statul cel frumos cu Mine al celor ce vin să fie ai Mei, și sunt adânc trist când trebuie să-l rabd pe creștin așa cum poate și cât poate el să fie, dar Eu veghez ca să gădesc prilej să Mă fac înțeles cu dorul Meu după om și să fiu primit cu fața Mea peste el, și dau să-Mi fac loc cu dojana, cu lucrarea facerii, și-Mi hrănesc nădejdea că Mă va înțelege cel ce vine să fie al Meu, dar când văd nemulțumire și ne iubire pentru dojană, o, rana Mea se face mai adâncă, mai durută, mai grea și mai vie, și sunt Păstorul Cel plin de rane pentru viața oilor, pentru viața Mea în ele, și după care cu dor adânc suspin.

O, poporul Meu, Mi-e iubirea tot o rană după fiecare fiu care a venit să se aducă lui Dumnezeu. Dor și jale, veghe și nădejde, așa e cuvântul Meu de peste tine. Ioan, Botezătorul Meu, îți aduce aminte de lucrarea lui cea peste ucenici și peste oameni, pe care în numele Meu o lucra, și așeza între cer și pământ pocăința în oameni, și grăiește el peste tine acum cu dor și cu jale, așa cum și Eu sunt și grăiesc, și îți dă Ioan din Mine, poporul Meu. Amin.

— *O, rana Ta era rana din mine, Mieluțele rănit, și cu rană spuneam la mulți: «Pocăiți-vă, că a venit la voi împărăția cerurilor!».* O, eu pentru mila de Tine și de oameni, cu dor și cu jale strigam să se pocăiască cei ce mă auzeau strigând la ei. Îi dau poporului Tău din rana Ta din mine, ca să fie și fiii lui răniți ca mine pentru Tine, Păstorule rănit.

O, păstrează-te în duhul pocăinței, popor al harului de sus în zilele acestea! O, nu e de joacă cu această comoară. Pocăința îl ține pe om în duhul și în lucrul Domnului, în lucrarea facerii omului. Eu eram plin de duhul pocăinței și aveam cuvânt de dojană peste cei ce nu căutau cu pocăința. Pe cei fără de pocăință i-am asemuit cu puii de viperă, care-și omoară pe născătoarea lor și nu le pare rău, și aceasta este lucrarea celor ce nu se pocăiesc față în față cu cei ce-i strigă pe ei la pocăință. O, pocăința nu este cea care-l roade pe om înăuntrul său, așa cum stau în ei cei nepocăiți, ci este cea care-l înviază pe om. Când ea nu este mărturisită și ușurată din sufletul omului, rămâne ea ca o rosură pe dinăuntrul inimii lui, și nu se pot descurca cele încurcate, decât cu cuvintele pocăinței, ca să scape omul de sarcina lui cea grea, care-l roade pe dinăuntru, și apoi să fie umilit și mulțumit, hrănindu-și nădejdea cea plină de pocăință pentru mila Domnului peste el. O, e mare minune să mai vadă Domnul așa suflete pe pământ! E nemulțumit până și creștinul, și păcatul nemulțumirii îl duce la păcat pe creștin, îl duce la lepădarea de Dumnezeu și de frați, și cum să mai vadă pocăința unul ca acesta? Adevărata pocăință este aceea care-I face Domnului bine, nu omului, căci omul merită pedeapsă, nu ușurare, dar Domnul merită casă și față în om așa cum este El.

O, trebuie veghe cu nădejde, popor al Domnului, că nu e de glumă cu duhul pocăinței, care aduce cerul în om și în purtarea lui și în iubirea lui, care nu mai poate răni în jur pentru ea, ci poate ea numai cu răbdarea și cu dorul cel plin de jale după cele de sus în el, după alinul durerii lui cea după Dumnezeu.

O, întrebați, fiilor, ce este, ce face pocăința și ce rod arată ea. Nu uitați să învățați bine aceasta și să fiți cei mai bogați în duhul și în lucrarea pocăinței, care vă aduce pe Domnul în prag. Și eu, și Domnul am stat în duhul umilinței și al pocăinței. Ne-am aplecat unul altuia prin acestea. O, iată ce mărire! Simțeam adânc să facem așa, aplecându-ne unul în fața celuilalt. O, ce măreție! Fără prefăcătorie ne era aplecarea și iubirea cea pentru ea, ca unii care arătam fiecare că cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare. Domnul a fost Acela Care a arătat așa și a învățat așa pe om, și din aceasta să poată omul să înțeleagă ce este omul și ce este Dumnezeu întru măreția Sa cea plină de aplecare.

O, iubiți să fiți fiii cerului pe pământ, o, fiilor! Învățați taina pocăinței și lucrarea ei cea fără de sfârșit! Nu de la voi să învățați, ci învățați-o de la cei ce lucrează pocăință, de la cei ce vă învață pe viu, și nu uitați să învățați! Aceasta vă spun și vă îndemn eu, botezătorul și proorocul Ioan, învățătorul pocăinței, și care am spus tuturor: «Pocăiți-vă!». Amin.

— O, poporul Meu, Ioan, Botezătorul a avut lucrarea dojana în lucrarea sa peste cei ce iubeau neorânduiala, iar pentru aceasta el a fost stârpit de ei. Eu tot așa am lucrat peste neorânduială, și se temeau de Mine cei ce nu aveau inima curată față de ei înșiși și față de Dumnezeu și își ascundeau ei neorânduiala și necurățenia inimii lor. O, ce fericit este cel ce așteaptă dojana, cel ce o rabdă pe ea spre înțeleptirea lui, spre luminarea și facerea lui cea de la Dumnezeu!

O, ajută-Mă să am nădejde în tine, poporul Meu! E mare acest cuvânt pe care ți-l spun. Ajută-Mă pe Mine, nu pe tine, tată, că numai așa Mă poți ajuta! Ajută-Mă să fiu pe pământ cu tine, poporul Meu, și mereu, mereu să fiu, că am de lucrat biruința cea mare, căci tu ești îngerul Meu pe pământ, îngerul cu care Eu Mă arăt și Mă voi arăta, și toți îngerii ne slujesc, și oștiri cerești vin după Mine călare pe cai albi și în haine albe, căci Eu sunt cu tine cuvânt pe pământ, însoțit de taina cerului sfânt și cuvintez și-ți spun: ajută-Mă, fiule, ajută-Mă, poporul Meu, căci Eu, Domnul, pentru slava Mea și pentru biruința ei cea mare te-am zidit și te-am iubit. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2010